

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΗΣΙ 15 ΜΑΪΟΥ 1903

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: 'Εν 'Αθήναις
'Οδὸς Τριπόδων ΙΙ
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ
Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΟΝ 100
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προπληρωταί)
ΕΣΩΤΕΡ. ἑτησία δρ. 4.— ἐξάμ. δρ. 2.50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5.— » φρ. χρ. 3.—

TOMES WORKMAN

Ο ΕΛΕΦΑΝΤΙΝΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

(Συνέχεια).

Ἐπὶ τῆς ὑποκόμης ἐκάθησεν, ἀλλ' ὁ Ῥαούλ, ὅστις παρετήρει τὴν Μαρίαν ὑπόπτως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνομιλίας των, ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν.

— Θὰ κρυφθῶ εἰς τὸ δάσος καὶ θὰ προσέχω, κύριε, εἶπεν νομίζω ὅτι ἐνῶ κατηρχόμεθα, ἠκούσαμεν ψιθύρον μεταξὺ τῶν κλάδων, δυνατὸν νὰ ἦσαν ἄγρια θηρία, καθὼς εἶπατε, ἀλλ' ἂν δὲν ἀπατώμαι ἠκουσα βήματα.

— Κάμε ὅπως θέλεις, Ῥαούλ, ἀπήντησεν ὁ Ὑποκόμης με ἀδιαφορίαν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Μαρία ἐσταμάτα εἰς τὴν κρύπτην εἰς τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ της εἶχε τοποθετήσει τὸ κιβώτιον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τοὺς πολυτίμους λίθους.

Ἡ Μαρία ἤνοιξε τὴν θύραν μᾶς ἀποθήκης ἣ ὁποία περιεῖχεν ὀλίγα ἐνδύματα καὶ τὰ ὁποία ἐκρέμαντο ἐξ ἀγκίστρων, τὰ ὁποία εὐρίσκοντο ἐντὸς αὐτῆς. Ἀφοῦ μετεκίνησε ταῦτα τὰ ἐνδύματα, ἐπίεσεν ἐν ἐλατήριον καὶ τὸ ὀπισθεν τῆς σκευοθήκης διανοίχθη καὶ ἀπεκάλυψεν ἐν χάσμα ἐν τῷ τοίχῳ ἔβημάτισε διὰ τοῦ στενοῦ τούτου δωματίου, ἐξέβαλε τὸ ἀργυροῦν κιβώτιον καὶ ἔφερε τοῦτο ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Οἱ πολῦτιμοι λίθοι εἶναι μέσα, εἶπεν ἀφελῶς· θὰ εἶσθε δὲ πολὺ εὐγενῆς ἂν τοὺς ἐξητάζετε, κύριε.

— Ὁχι, ὄχι, Μαρία, εἶπεν ὁ Ὑποκόμης καταμαγευθὲς ἐκ τοῦ τρόπου τῆς νεάνι-

δος, δὲν εἶναι ἀνάγκη. Ὁ λόγος σας εἶναι πλέον ἢ ἐπαρκής.

— Ἐάν, κύριε, ἠθέλετε εἶσθε πολὺ καλός, ἐπρόσθεσεν ἡ Μαρία εὐγενῶς, θὰ σᾶς τὸ ἐξήτων ὡς χάριν.

Τότε ὁ Ὑποκόμης διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, ἤνοιξε τὸ κιβώτιον καὶ ἐσκόρπισεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ πολῦτιμα ἀντικείμενα, τὰ ὁποία ἐν τῷ πενιχρῷ φωτὶ τοῦ κηρίου ἀπήστραπτον καὶ ἔτρεμον με μίαν λαμπρὰν καταφανῆ λάμψιν. Ὁπίσθεν τὰ παρετήρει σχεδὸν με ἀδιαφορίαν, ἐνῶ αἱ πλεῖστοι τῶν γυναικῶν θὰ κατεμαγεύοντο ἐκ τῆς πολυτιμότητός των, καθότι ἦτο καταμαγευμένος διὰ τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν τῆς νεάνιδος. Παρετήρει πρὸς τὸ καταπεπονημένον σῶμά της καὶ τὰς τραχεῖας μικρὰς χειράσ της, αἱ ὁποῖαι ἐμαρτύρουν τὰς θυσίας τὰς ἐποίας ὑπέστη με τὴν καρτερίαν, καὶ εἰς ἀσυνήθης στεναγμὸς διέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Ποία μοῖρα ἄσπλαγχρος ἔθεσε τόσον βαθύ, ἀδιάβατον βάραν μετὰ τῶν; Ἐάν ἦτο εὐγενοῦς καταγωγῆς πόση διαφορὰ θὰ ὑπῆρχεν ἄλλ' ἐν τοιαύτῃ ὁμως καταστάσει ὁ Ὑποκόμης τῆς Τρουβίλλης δὲν ἠδύνατο νὰ νυμφευθῆ τὴν κόρην ἐνδὸς χωρικοῦ. Τοῦτο ἦτο ἀδύνατον. Κατόπιν μεγάλης προσπαθείας ἀπεδίωξε τὰς ἰδέας ταύτας, αἱ ὁποῖαι συνετάρασσον τὸν νοῦν του.

— Λοιπὸν Μαρία, εἶπεν εὐγενῶς, οἱ πολῦτιμοι λίθοι κεύνται ἐνώπιόν σας, ἐκλέξατε ὁποιοὺςδήποτε σᾶς ἀρέσει. Τοῦτο δίδεται ὡς μία μικρὰ ἀμοιβὴ διὰ τὴν ἀφοσίωσίν σας.

— Δὲν ἐπιθυμῶ τίποτε καὶ δὲν χρειάζομαι τίποτε, κύριε, ἀπήντησε με τρέμουσαν φωνήν.

... Ἐξέλεξεν ἓνα μικρὸν ἐλεφάντινον σταυρὸν (σελ. 78)

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ 'ΣΤΟ ΣΟΡΡΕΝΤΟ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

(Συνέχεια: ἴδε προηγούμενον φύλλον)

ΣΚΗΝΗ Η΄.

Κα ΕΛΕΤΖΚΥ, ΑΒΑΚΩΦ

ΑΒΑΚΩΦ

Δέν. . . δέν ἔχετε τὸ ὕψος πολὺ καλῆς διαθέσεως, σήμερα, μοῦ φαίνεται, Ναδέζδα Παυλόβνα...

ΕΛΕΤΖΚΥ

Ποῖος σὰς τῶπε ;... Ἄπ' ἐναντίας !... πάντοτε αἱ παρατηρήσεις σας εἶναι ἀτυχεῖς. Πάντοτε βλέπετε ἐκεῖνο τὸ ὄπιο δέν εἶναι . . . (Μὲ μειδίαμα) Ὡστε, παραδείγματα χάριν . . . ὁμολογήσατε . . . αἰσθάνεσθε ἐδῶ νὰ φυσᾷ ἀέρας ;

ΑΒΑΚΩΦ (παρατηρῶν αὐτήν)

Καί σεῖς ; Τί σκέπτεσθε ; Θέλετε νὰ φυσᾷ ἢ νὰ μὴ φυσᾷ ἀέρας ἐδῶ ;

ΕΛΕΤΖΚΥ

Αἱ !... Καταλαβαίνετε . . .

ΑΒΑΚΩΦ

Ἄν εἴξευρα ὅμως ὅτι θὰ θέλατε τόσο πολὺ αὐτὸν τὸν Γάλλο ζωγράφου . . . ἂν τοῦλάχιστον μὲ προειδοποιούσατε . . .

ΕΛΕΤΖΚΥ

Ἀκόμη μία ἀτυχῆς παρατήρησις . . . Διόλου δέν τὸν θέλω αὐτὸν τὸν Γάλλο ζωγράφου . . . Πολὺ ὀλίγο μ' ἐνδιαφέρει !

ΑΒΑΚΩΦ (δυσανασχετῶν)

Ἄλλ' ἐστείλατε τὸν Βέλσκου εἰς ἀναζήτησίν του, γιὰ νὰ σὰς τὸν φέρῃ ἀμέσως ! . . .

ΕΛΕΤΖΚΥ (μετὰ τινα παύσιν)

Ἐστείλα τὸν Βέλσκου . . . διότι . . . διότι μ' ἐνοχλεῖ . . . μ' ἐνοχλεῖ νὰ τὸν βλέπω.

ΑΒΑΚΩΦ

Τί ; Ὁ Βέλσκου σὰς ἐνοχλεῖ ; . . . (Ἡ κ. Ἐλέτζκου κάμνει σημεῖον τῆς κεφαλῆς καταφατικόν) Ἀδύνατον !

ΕΛΕΤΖΚΥ

Πῶς ἀδύνατον ;

ΑΒΑΚΩΦ

Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι εἶν' ἀδύνατον ! . . . Ἄλλὰ θυμηθεῖτε, σήμερα ἀκόμη, στὸ τραπέζι, εἴσατε τόσο φίλοφρων μ' αὐτόν ! . . . Καί ὄχι μόνον σήμερα, ἀλλὰ ὅλο τὸν καιρὸ, στὴ Ρώμη, στὸ ταξεῖδι, στὴν Νεάπολι, ἐδῶ ἀκόμα . . .

ΕΛΕΤΖΚΥ

Ἐστὴν ἀρχή, δέν εἶν' ἀλήθεια ; . . .

ΑΒΑΚΩΦ

Πῶς, δέν εἶν' ἀλήθεια ! . . .

ΕΛΕΤΖΚΥ

Ἐπειτα, ἠθέλησα νὰ σὰς τρομάξω . . .

ΑΒΑΚΩΦ

Ἄ, ἄστέ τα, ἔξερете καὶ χωρὶς αὐτὸ νὰ τρομάξετε τὸν δυστυχισμένον παλῆμό σας φίλο . . .

Σὰς παρακαλῶ μὴ μοῦ ζητεῖτε νὰ λίσσω ἀμοιβήν.

— Ὅχι, ὄχι, ἀπήντησεν προθύμως, ὄχι ὡς ἀμοιβήν, ἀλλ' ὡς ἐνθύμιον, ὡς καὶ τι τὸ ὁποῖον νὰ σὰς ἐνθυμίσῃ τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποῖαν παρέσχετε εἰς ἕνα, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε θὰ παύσῃ νὰ σὰς εἶναι εὐγνώμων. Λοιπὸν θέλετε νὰ μὲ λυπήσετε μὲ τὴν ἄρνησίν σας ;

Ἡ Μαρία τότε ἀπροσέκτως ἐξέλεξεν ἕνα μικρὸν ἐλεφάντινον σταυρὸν προσηρμοσμένον εἰς μίαν εὐθραστον χρυσοῦν ἄλυσιν, τὸ εὐθυνοτάτον ἀντικείμενον μεταξὺ τοῦ ἀπαισιόπρατος σωροῦ.

Ὁ Ὑποκόμης παρετήρει αὐτὴν λυπηρῶς, μὲ μίαν ἀμφίβολον ὑπόνοιαν, ὅτι ἠπατάτο καὶ ἐλυπήθη διότι ἦτο παρὼν καὶ, ἐπειδὴ δέν ἐγνώριζε τί νὰ κάμῃ ἢ τί νὰ εἶπῃ διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, ἔθεσε τούτους εἰς τὸ κιβωτίδιον.

— Εἶναι καιρὸς τώρα νὰ πηγαίνω, εἶπεν. Ἡ ἀνατολή ἐρόδιζεν ὅταν εἰσῆλθον. Χαῖρε, Μαρία, ὅταν αἱ ταραχαὶ καταπαύσων θὰ συνατηθῶμεν πάλιν καὶ ἴσως εἶμαι ἱκανὸς νὰ σὰς παράσχω εὐεργεσίας καὶ σὰς δείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου μὲ πράξεις καὶ ὄχι μὲ κούφια λόγια. Χαῖρε, Μαρία, Χαῖρε.

Ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθὲν του. Τὸ πᾶν ἐτελείωσε. Ἡ Μαρία δέν εἶχε πλέον περὶ οὐδενὸς ἄλλου νὰ σκέπτεται ἢ νὰ φαντάζεται σχέδια. Αἱ λυπηραὶ καὶ φοβεραὶ ἡμέραι ἐξετείνοντο πρὸ αὐτῆς ἐν ἐλεεινῇ μονοτονίᾳ. Ἄχ ! τὸ κλείσιμον τῆς πόρτας τὴν ἐξύπνησεν ἀπὸ μίαν ὄπασιν. Ὁ ἔρως τὸν ὁποῖον ἔτρεφεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς τῆ ἔλεγε πόσον παράφρονος ἀνοησίας ἔγεινε παῖγνιον καὶ, εἰς ἕνα παροξυσμὸν ἐντροπῆς καὶ αἰσχύνῃς, ἔκρουσε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰς χεῖρας της καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Τὸ αἰφνίδιον ἄνοιγμα τῆς θύρας τὴν ἐξέπληξε καὶ ἐπήδησεν εἰς τοὺς πόδας της ἐνῶ αἱ παρειὰς της ἦσαν ἀκόμη ὑγραὶ ἀπὸ τὰ δάκρυα. Ὁ Ὑποκόμης ἴστατο εἰς τὴν θύραν παρατηρῶν αὐτὴν εὐσπλαγχνῶς.

— Κύριε, ἐφέλλισεν ἡ Μαρία.

— Δέν ἠμύροσα νὰ σὰς ἀφήσω ἔτσι, Μαρία, εἶπεν εἰσερχόμενος καὶ κλείων τὴν θύραν. Βεβαίως θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς παράσχω τὰ μέσα διὰ νὰ ζητε καθὼς ἀρμόζει εἰς τὴν παιδείαν καὶ τὴν μόρφωσίν σας, διότι ἔτσι ἐξισοῦσαι, Μαρία, πρὸς ἕνα χωρικόν, ἐνῶ πρέπει νὰ εἶσαι νέα εὐτυχῆς.

— Εἶμαι περὶ καλά ἔτσι, ἐφέλλισεν ἡ Μαρία λυπηρῶς.

— Δέν πρέπει ὅμως νὰ εἶναι ἔτσι, ἀπήντησε σχεδὸν ἀγροίκως ὁ Ὑποκόμης. Ἐγὼ δέν τὸ ἐπιτρέπω. Ἐὰν δέν δεχθῆτε τοὺς πολυτίμους λίθους θὰ εὐρῶ μέσον διὰ νὰ σὰς βοηθήσω δι' ἑνὸς τρόπου, τὸν ὁποῖον δέν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ἔχω ἀκόμη φίλους οἱ ὁποῖοι . . .

— Ὡ, κύριε, διέκοψεν ἡ Μαρία ἰκετευτικῶς. Σὰς παρακαλῶ, νὰ μὲ ἀφήσετε, σὰς καθικετεύω. Μὴ μοῦ λέγετε τίποτε ἐπὶ πλέον. Βλέπετε ὅτι

τὸ πῶς τοῦ κηρίου καθίσταται ὁλοὲν ἀσθενέστερον ὡς ἐκ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός. Ἐὰν εἰς ἐκ τῶν χωρικῶν σὰς ἔβλεπεν, ὁποῖα δυστυχία θὰ συνέβαινε ! Πηγαίνετε, διότι φοβοῦμαι αὐτὴ εἶναι ἢ μόνη χάρις τὴν ὁποῖαν ζητῶ ἀπὸ σὰς.

Τὸ πρόσωπόν του ἔγεινε κόκκινον ἐνῶ συγχρόνως ἐλάμβανε μίαν ἀπόφασιν. Πρὸς τί, εἶπε καθ' ἑαυτόν, τὰ ἀξιώματα τιμῆς καὶ τίτλου ὅταν ταῦτα ἐξισοῦνται πρὸς ἕνα γενναῖον χαρακτηῖρα τοιαύτης ἀφιλοκεροῦς πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως ;

— Ὅχι, ἀνεφώνησε, ἀποφασιστικῶς, δέν θὰ φύγω. Συγχώρησόν με, Μαρία. Ὅταν ἦσο μικρὰ κόρη ἐν τῷ πύργῳ, συχνὰ τότε, ἂν καὶ ἐπάλοιον κατὰ ταύτης τῆς ιδέας . . .

— Ἐγὼ . . .

Ἐσταμάτησεν ἀποτόμως, καὶ ἔδραξε τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του. Ἡ ἐκπυροσκόρησις ἐνὸς πιστολίου ἤχησεν ἐν τῷ ἀέρι καὶ ἠκολουθήθη ἀπὸ κραυγὰς καὶ ἐσπευσμένα βήματα. Ἡ Μαρία ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἐκύτταξεν ἔξω. Ἡδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ ἐν μικρὸν σύννεφον καπνοῦ ἐξερχομένου ἐκ τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο πλησίον τοῦ λόφου καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἄνδρας τρέχοντας μετὰ μεγίστης ταχύτητος πρὸς τὸ μονοπάτι, τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὴν παραλίαν. Ἦτο καταφανὲς ὅτι οὗτοι ἀνεκάλυψαν τὸν Ραοῦλ καὶ ἔτρεχον τόσον ταχέως διὰ νὰ τὸν συλλάβουν. Ὅταν, κατόπιν τῆς παρατηρήσεως ταύτης, ἐπέστρεψε πρὸς τὸν Ὑποκόμητα, ἐστράφει πρὸς τὴν πόλιν καὶ εἶδε πλῆθος σκοτεινῶν μορφῶν νὰ τρέχουν ταχέως πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς καλύβης· εἰσελθούσα ἐκλείσθη τὴν θύραν καὶ μὲ ὠχρὸν ἐκ τοῦ τρόμου πρόσωπον ἐστράφη πρὸς τὸν Ὑποκόμητα.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟ ΛΕΥΚΑΝΘΕΜΟ

Κάθε πρωτὶ ὅς τὸν κηπὸ μου κατέβαινα μὲ πόθο μίαν ἀλλουεῖδου ἡδονὴν μέσ' ὅσ' τὰ λουλουδιανιώθω ! καὶ ἄπ' ὄλ' ἕνα λευκάνθεμο καμάρωνα δροσάτο, ποῦ ἔχε φυτρώσει μοναχὸ ὅς τὴν ῥοδωνιά ἀπὸ κάτω.

Ἐσκόρπιζε κάλλη, μυρωδιές κι' ἀρώματα τριγύρω, μὰ ὄσ' αἰς κι' ἂν εἶχεν ὠμορφιές, ὄσο κι' ἂν εἶχε μῦρο, ἢ ἔσει ποῦ ἐδίπλατε τὸ δόλιον νὰ φυτρώσῃ ! λιγότευε τὰ κάλλη του, τὴ μυρωδιὰ τὴν τόση.

Ἦταν σιμά του ἡ ῥοδωνιά μ' ἄνθη ὅλη γεμάτη, ῥόδα χιλιάδες ἀνθίζαν ποῦ μόλις τὰ ἐκράτει καὶ τὸ φτωχὸ λευκάνθεμο, ὅς τὴν ῥίζα φυτρωμένο, τὰ πέταλά του ἔγερνε σὰν παραπονεμένο.

Ἐννοιωσα, πρὶν νὰ μοῦ τὴν πῆ, τὴ μυστικὴν του λύπη. Τὸ ταπεινὸ τὸ λούλουδο τὰ ῥόδα ἐζηλοτύπει. Ἐπάσχισα παρηγοριά ὀλίγη νὰ τοῦ δώσω καὶ νὰ τὸ πείσω τὸ φτωχὸ νὰ μὴ λυπᾶται τόσο.

Μὰ ἀδίικως ἐπαιδεύτηκα . . . Τὴν ἄλλη τὴν αὐγὴν τὸ λούλουδο μαράθηκε κ' ἔγειρε πρὸς τὴ γῆ. Ἄλλοίμονο ! Τὸ ἄμοιρο, δέν ἀνθίσεν ἀκόμα καὶ τὰ λευκά του πέταλα ἐσάρωναν τὸ χῶμα. (Ἄπὸ τὰς « Ἀνεμώνας »)

ΑΛΥΤΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΝΕΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

τους... ένθυμείσθε 'στη Ρώμη, μέσα 'στὰς κατακόμβας... περιμένετε πάντοτε νὰ ἰδῆτε τὸν Μοναχὸν, ποὺ μᾶς ἐχρησίμειεν ὡς ὁδηγὸς νὰ προσβληθῆ ἀπὸ κεραυνοβόλον ἀποπληξίαν... καὶ φοβόσαστε τόσο μήπως δὲν μπορέσετε νὰ ξαναβγῆτε!...

("Ἐπεται συνέχεια)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

★ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΧΩΡΙΣ ΣΤΙΧΟΥΣ ★

ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

"Οχι! Δὲ θέλω νὰ βγῆς τῆς ἡμέρας φωτόβολο ἀστέρη! Δὲ θέλω νὰ ρίξεις καὶ πάλι τῆς ὀλόχρυσες ἀχιτιδές σου ἐπάνω 'στὰ μισανοιγμένα μπουμπουκιά ποὺ προσμένουν τὰ ὀλοζώντανα φιλιὰ σου γιὰ νὰ χύσουνε ὅλη τὴν εὐωδία ποὺ 'στὰ πολὺχρωμα φύλλα τους κλειοῦνε! Θέλω σ' αὐτὴ τῇ στιγμῇ νὰ σταμκτήση τοῦ σύμπαντος ἡ αἰώνια κίνησι. Μὴ φέξης ποτὲ τέτοια πρώτη τοῦ Μαγιοῦ, ποὺ τὸ χέρι μου δὲ θὰ κόψη τοῦ κήπου τὸ στέλισμα, τὸ ὠμορφότερο ρόδο καὶ νὰ τὸ φυλακίσῃ μέσα σὲ στήθη μυρωμένα. Δὲ θέλω ὄχι, νὰ φέξης ποτὲ τέτοια πρώτη ποὺ δὲ θάξω νὰ περιμένω κατὶ μὲ λαχτάρια, δὲ θέλω ν' ἀνατείλῃς τέτοια πρώτη ποὺ δὲ θὰ προσμένω τῇ μενεξεδένια αὐγῇ σου μὲ χτυποκάρδι.

"Ὡϊμὲ σὰν νὰ Τῆ βλέπω! Μέσα 'στῶν χρωμάτων τὴν ἀρμονία, μέσα 'στ' ἀνθόκοσμου τῆ μυρωδιά, 'στὰ κάτασπρα ντυμένη σὰν παρμυθιοῦ νεράδα! "Ὅλα τριγύρω ἀνθίζαν, ὡς καὶ 'στὸ στόμα τῆς τὸ γνώρισμό μου χαμογέλιο' ὅλα τριγύρω εὐωδιάζουν. Τ' ἀχιτλί μου, ἀκουμπισμένο 'στὰ κοραλλένια τὰ 'δικὰ τῆς χεῖλῃ, τῆ μυρωμένη τῆς ἔπιναν ἀναπνοή, τὸ χέρι μου, ἀκουμπισμένο 'στὴ καρδιά τῆς μὲ τρέμουλο, τοὺς γλήγορους μέτραγε χτύπους, τὰ μάτια μου 'στῶν γαληνῶν ματιῶν τῆς ἀρμένιζαν τὸ βαθὺ πέλαο καὶ τῆς αὐγῆς, π' ὠχρὸς μᾶς εὕρισκε, τὸ ρόδινο φόρεμα, σὰν ἀτλάζινη πορφύρα, μᾶς 'σκέπαζε στοργικά! Μὲ νειοθέριστα λουλούδια στεφάνια 'πλέξαμε καὶ 'σιτῆς καρδιάς τὸ ἄγιο βῆμα τοῦ γάμου ἐψάλαμε τῇ λειτουργίᾳ καὶ τῇ τελειώσαμε μὲ φιλιὰ.

Καὶ τώρα! Τώρα!... Σε ἄλλου γέρνει ἀγκαλιά! Θαρρεῖτε πῶς κανεὶς μεῦ τῶπε; "Οχι! Βλέπω τῇ τριανταφυλλιά, τοῦ ὄρκου μας τὸ μάρτυρα, ποὺ κάτω γέρνει! τῇ κλωνιά ξερῆ καὶ κπραμένη, χωρίς μπουμπουκιά δροσερά ἀκούω τὰ πουλάκια ποὺ κελαῖδουνε πένθημα καὶ ἀκούω τὸ γλυκὸ παράπονο τ' ἀέρα ποὺ περὶ 'στὴ θέσι ἐκείνη δὲν ἀερίζει ξέπλεχα χρυσᾶ μαλλιάκια! Τοῦ κάκου κάθε λούλουδο σκληρῆ γιὰ μένα κρύβ' ἐνθύμησι' ἐκεῖ τῆς ἐπρωτόπλασα τ' ἀφρόπλαστό τῆς χεῖρι' ἐκεῖ κοντὰ 'στοὺς κρινούς τὸ πρῶτ' ἀλλάξαμε φιλί, καὶ 'σιτῆς Γαζίας τὸν ἴσκιό ἀπὸ κάτω ἐκείνη ἀπὸ ἔρωτα τρελλῆ μοῦ ἔλεγε πῶς ὁ τόπος τῆς καρδιάς τῆς ἀπ' τῇ 'δικῇ μου ἐγλόμισε μορφή. "Ὅλα τὰ λούλουδα ἀλλάξαν φύλλα' ἀγάπη ἀλλάξε κι' αὐτὴ' λούλουδο ἦταν! Γι' αὐτὸ ἄς μὴ φέξης τέτοια πρώτη ποὺ μὲ καρδιάς λαχτάρια δὲ θὰ προσμένω νὰ τῇ 'δῶ, γι' αὐτὸ σὲ τούτῃ τῇ στιγμῇ ἡ αἰώνια τοῦ κόσμου νὰ σταματήσῃ θέλω κίνησι!...

ΚΑΛΥΒΗ ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΤΙΔΟΣ

★ ALPHONSE ALLAIS ★

Ο ΓΕΡΟ-ΦΙΝΕΤΟΣ

Εἶχαν περάσει ὀκτὼ ἡμέραις ἀφ' ὅτου ὁ γέρο-Φινέτος περιέμενε τὴν ἐπίσκεψιν τῆς γραίας βαρῶνης δὲ-Μαλαντίς.

Δὲν ἐξεπλάγη λοιπὸν διόλου ὅταν εἶδε μίαν ἄμαξα νὰ σταματήσῃ πρὸ τῆς θύρας του. Ἀπὸ τὴν ἄμαξα ἐκείνη ἐκατέβηκε ἡ βαρῶνη, ἡ ὁποία ἠρώτησε :

— Ὁ γέρο-Φινέτος ;

— Εἶμ' ἐγώ, κυρία μου, ἐγὼ αὐτοπροσώπως ὁ γέρο Φινέτος, δοῦλός σας ταπεινός.

— Μὲ γνωρίζετε βέβαια.

— Σᾶς γνωρίζω χωρὶς νὰ σᾶς γνωρίζω, κυρία. Σᾶς γνωρίζω ποὺ σᾶς βλέπω νὰ περνάτε μὲ τὴν ἄμαξα ἀπ' ἐδῶ, μὰ αὐτὸ δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸ 'πῆ κανεὶς γνωριμία.

— Τέλος πάντων, γνωρίζετε ποῖα εἶμαι ;

— Μὰ ἀκουσα νὰ λένε πῶς εἶσθε, ὡς φαίνεται, ἡ κυρία ποὺ ἀγόρασε τὴν ἔπαυλι.

— Ἀκριβῶς... Τότε θὰ μαντεύετε βέβαια ποῖα αἰτία μὲ ἔφερον ἐδῶ...

— Μὰ τὴν πίστι μου, κυρία, ἔβαλα τὸ μυαλό μου εἰς κίνησιν, μὰ τίποτα δὲν ἔμπορεῖ νὰ βγάλω.

— Ἐλα, γέρο Φινέτο, ἀφῆσε τῆς πονηρίας μαζί μου... Ἐξέρετε χωρὶς ἄλλο πῶς ἐρχομαι γιὰ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο χωράφι.

— Τὸ μικρὸ μου χωράφι! Ποῖο μικρὸ χωράφι; γιὰτὶ ἔχω πολλὰ μικρὰ χωράφια ἐδῶ γύρω.

— Ὅμιλῶ γιὰ 'κεῖνο ποὺ εἶνε 'στὴν εἰσοδο τοῦ πάρκου, ἔμπροσθ' ὅτῃν ἑπαυλί μου.

— Σταθῆτε, σταθῆτε! Λοιπὸν θὰ σᾶς ἔκαμεν ἐντύπωσι αὐτὸ τὸ λουριδάκι;

— Εἶσθε διατεθειμένος νὰ μοῦ τὸ πωλήσετε ;

— Θεέ μου, κυρία βαρῶνη, ἀν αὐτὸ τὸ μικρὸ κομμάτι σᾶς ἀρέσει πολὺ, θὰ αἰσθανθῶ μεγάλη χαρὰ νὰ σᾶς τὸ παραχωρήσω.

— Πόσα ζητεῖτε ;

— Πόσα δίδετε σεῖς, κυρία βαρῶνη ;

— Ἐγώ, γέρο-Φινέτο, δὲν ἔχω διάθεσι νὰ κάμω παζάρια μαζί σας. Τὸ χωράφι σας ἀξίζει ἐπάνω κάτω ὅσο φράγκα. Ἐγὼ σᾶς δίδω χίλια. Εἶσθε εὐχαριστημένος ;

— Ἀλλά, κυρία βαρῶνη, ἐξηγήσατέ μου διατί, ἐνῶ τὸ χωράφι μου ἀξίζει μόνον ὅσο, μοῦ δίδετε χίλια ;

— Γιὰ νὰ τελειώσωμε γρηγορώτερα.

— Τότε θὰ σᾶς δεῖξω ἓνα μέσον νὰ τελειώσωμε ἀκόμη πρὶ γρήγορα. Δόστε μου δέκα χιλιάδες φράγκα καὶ τὸ λιβάδι εἶνε 'δικό σας.

— Δέκα χιλιάδες!... Εἶσθε τρελλὸς βέβαια, καλέ μου ἄνθρωπε.

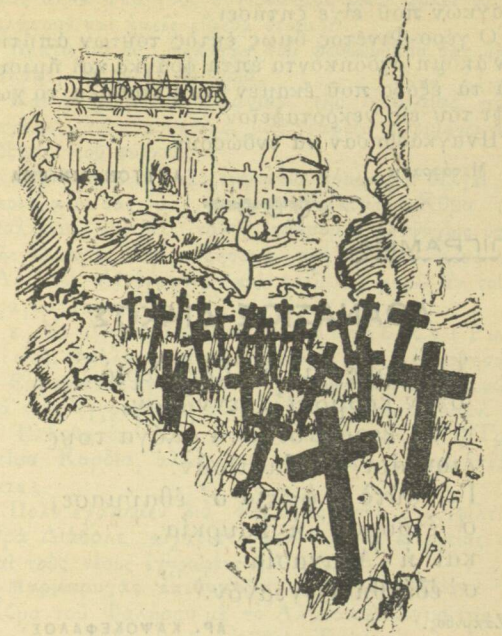
— Τότε, κυρία βαρῶνη, ἄς ἀφήσωμε τὸ ζήτημα 'ὅς τῇ μέσῃ. Κρατῆστε σεῖς τὰ χρήματά σας κι' ἐγὼ τὸ χωράφι μου.

— Ἡ βαρῶνη δὲ Μαλαντίς ἐφυγε καταφουρκισμένη καὶ ψιθυρίζουσα :

— Καλά, παληόγερε !

* *

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος χωράφι εἶχεν ἀγορασθῆ ἀπὸ τὸ γέρο-Φινέτο ἀντὶ 300 φράγκων, τὰ ὁποῖα ἐπλήρωσεν εἰς τὸν πρῶτον ἰδιοκτῆτην τῆς ἐπαύλεως, ὅστις, σχεδὸν καταστραφείς, ἤρχισε νὰ πωλῆ τὰ κτήματά του λωρίδα πρὸς λωρίδα.

... Τὴν εἶδαν νὰ σηκώνῃ τὰ χέρια τῆς 'στὸν ἀέρα (σελ. 81)

Ἡ ἀδιάκριτος τοποθεσία τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ἀγροῦ ἐνώπιον τοῦ πάρκου καὶ πρὸ τῆς κυρίας δειροστοιχίας τῆς ἐπαύλεως, ἦτο φύσει ὡστε νὰ ἐξοργίζῃ τὴν νέαν ἰδιοκτῆτριαν τῆς ἐπαύλεως. Ἀλλὰ πάλι, νὰ πληρώσῃ δέκα χιλιάδες γι' αὐτὸ τὸ κομματάκι, θὰ ἦταν τρέλλα!

Ὀλίγας ἡμέρας κατόπιν, ὁ γέρο-Φινέτος εἰς μίαν συνομιλίαν μὲ τὸν ἀμαξηνάτην τῆς βαρῶνης ἔμαθεν ὅτι ἡ γραία κυρία δὲν ἐπήγαινε εἰς τὴν λειτουργίαν διότι ἐφοβεῖτο νὰ διέλθῃ πρὸ τοῦ νεκροταφείου, τὸ ὁποῖον περιεστοίχιζε τὴν ἐκκλησίαν.

Ἡ θεὰ ἐνὸς τάφου τὴν ἔκαμε νὰ φρικιά. Ἐν μνήμα— τί λέγω!— εἰς ἀπλοῦς σταυρὸς μαῦρος, μ' ἓνα ἐν θάδε κεῖται ἐπάνω, τῆς ἐτάρασε τὰ νεῦρα.

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην ὁ γέρο-Φινέτος ἐγύρισε σπῆτι τοῦ σκεπτικὸς

Τὴν νύκτα ἐκείνη ἐκοιμήθη πολὺ ὀλίγον καὶ μόλις ἐφεξε ἦτον 'ὅς τὸ πόδι, ὅπως ἐκτελέσῃ τὸ σκέδιόν του.

Τὴν ἐπομένῃν ἡ γραία βαρῶνη δὲ-Μαλαντίς ἐξῆλθεν εἰς τὸ ἄλδος χάριν τοῦ τακτικοῦ πρωΐνου περιπάτου τῆς. Ἀλλὰ δὲν 'κατόρθωσε νὰ προχωρήσῃ πολὺ μακρὰν.

Ἀπὸ τὴν ἑπαυλίαν τὴν εἶδαν νὰ σηκώνῃ τὰ χέρια εἰς τὸν ἀέρα. Ἦκουσαν φοβεράς κραυγὰς καὶ ἔτρεξαν.

— Τί τρέχει λοιπὸν, κυρία βαρῶνη, τί ἔχετε;

— Ἐκεῖ!... ἔλεγεν ἡ πτωχὴ γραία, καταστάσα πελιδνὴ ἐκ φόβου καὶ δεικνύουσα εἰς ὠρισμένον μέρος. Ἐκεῖ!...

Ἐστρεψαν ὅλοι τὰ βλέμματα πρὸς τὸ ὑποδεικνυόμενον μέρος. Τὸ χωράφι τοῦ γέρο-Φινέτου ἦτο γεμάτο ἀπὸ κάμμι ἀικοσιπενταριά ὠραίους μαῦρους σταυροὺς ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦσαν ζωγραφισμένα μὲ λευκὸ χρῶμα δάκρυα καὶ διάφοροι ἐπιγραφαί.

Τὸ ἴδιο τὸ βράδυ ὁ γέρο-Φινέτος παρεκλήθη νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφον, ὁ ὁποῖος

τὰ ἀρχικά αὐτῆς δι' ἀνταλλαγῆς Μα ρ μ α ρ υ γ ῶ ν.
—Τὸ Κῦμα τοῦ Φαλήρου συνιστᾷ εἰς τὸν Βράχον τοῦ
Φαλήρου νὰ φοβῆται διότι κάποτε θὰ ἐξαγριωθῆ καὶ θὰ
τὸν κλονίσῃ ἀπὸ τῆς βάσεώς του, πληροφροεῖ τὴν Ἑλ-
λάδα ὅτι πολὺ τὸ ἐνθουσιάζει τὸ ψευδώνυμόν της καὶ
ζητεῖ τὰρχικά της δι' ἀνταλλαγῆς Μα ρ μ α ρ υ γ ῶ ν
καὶ προκαλεῖ τὸ "Ἄλυτον Αἰνίγμα, οὐ ἐξήλωσε τὴν
δόξαν, εἰς σύνταξιν διηγήματος ἢ ποιήματος μετὴν
πεποιθήσιν ὅτι μαζὺ του θὰ τὰ εὐρη μ π α σ τ ο ὦ ν λ α'
παλαιστραν τοῦ διαγωνισμοῦ των ὀρίζει τὸν «Ἐσπε-
ρον» καὶ Ἑλλανοδικας τοὺς συνδρομητάς μας, δέχε-
ται;—Ἡ Λεωφόρος Ἀθηνᾶς πληροφροεῖ τὸν Γυ-
μνασιόπαιδα ὅτι ὄφειλε νὰ ᾔηται εἰς τὰς ἐκφράσεις
του εὐγενέστερος καὶ τὴν Ἑλλάδα ὅτι ἀπατάται
ὡς πρὸς τὴν εἰκασίαν της καὶ χαιρετᾷ τὴν Νύμφην
τοῦ Ἀργολικοῦ καὶ Λάτριδα τοῦ Ὠραίου.—Ὁ
Ἀρχηγὸς τῶν Ζιζάνιων χαιρετᾷ ἅπαντα τὰ Ζιζά-
νια καὶ συνιστᾷ εἰς αὐτὰ νὰ ἔχωσι θάρρος καὶ νὰ
ἐξακολουθῶσι τὸ ἔργον των, πληροφροεῖ τὸ Μυστη-
ριώδες Ζιζάνιον ὅτι εἰάν δὲν ἦτο ἰκανὸς τοιοῦτου τί-
τλου βεβχίως δὲν θὰ ἐλάμβανεν αὐτὸν καὶ τὸ παρα-
καλεῖ, εἰάν κρίνῃ τὸν ἐαυτὸν του ἰκανώτερον, νὰ τὸ
ἀποδείξῃ καὶ ἀσπάζεται τὸν φίλτατον Τσιν-Τσὼν εἰς
ὃν συνιστᾷ, εἰάν ἔχασε τὴν κοτσίδα του, νὰ λάβῃ
τοιαύτην ἀπὸ τοὺς ἀφιχθέντας συμπατριώτας του —
Ὁ Ἄπειρος Νέηλος χαιρετᾷ τὴν Σκανδαλιάραν,
τῶν σκανδάλων τῆς ὁποίας πολὺ ἐπεθύμει νὰ λάβῃ
γνώσιν ὅχι ὅμως καὶ πείραν μπά... μπά... μακρὰν
ἀπ' οὐτὰ καὶ Ζιζάνιον Ἀρσακείου, ὅπερ γνωρίζει.—
Ἡ Μελαγχολικὴ Ἐριμίτις εὐχαριστεῖ πολὺ τὴν
Καλύβην τῆς Ἐριμίτιδος διὰ τὴν καλωσύνην ἣν
ἔλαβε νὰ τῆς ἀνεγείρῃ καλύβην, ἐν τῇ ὁποία νὰ
διασκεδάξῃ τὴν μελαγχολίαν της ἀλλὰ δυστυχῶς εἶ-
ναι ἀργά προσέτι πληροφροεῖ ὅτι ἔλαβε τὸ βι-
βλίον καὶ τὴν εὐχαριστεῖ. Ἡ ἴδια πληροφροεῖ τὴν
Βασιλίδα τῶν Ἀγρίων ὅτι τὸ Νο 13, πρὸς ἀλ-
λαγὴν τοῦ ἀέρος, διαμένει ἐν τῇ καλύβῃ της καὶ ἀσπά-
ζεται τὴν Ἐλπιδοφόρον Πολυτεχνιάδα.—Ἡ Βασι-
λις τῶν Ἀγρίων ἐρωτᾷ τὸν κ. Περ. Παπαγεωρ-
γίου ἂν ἔχῃ ψευδώνυμον καὶ ἂν δέχεται νὰ ἀνταλ-
λάξουν Cartes Postales καὶ εὐχαριστεῖ τὸν Εὐτράπε-
λον διὰ τὰς συστάσεις του.—Ἡ Τοξευθεῖσα Καρδία
χαιρετᾷ τὴν Ἀχόρταγην Ἀγάπην.
Ἐκ λάθους τυπογραφικοῦ ἐτέθη εἰς τὸ προηγούμε-
νον φύλλον ὅτι τὸ Ζιζάνιον Ἀρσακείου χαιρετᾷ τὴν
Καρδίαν Γρανίτην.

Ἑλλείψει χώρου παρελήφθησαν ἅντι, αἱ ὁποῖαι
θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές. Εἰς τὰς μετὰ τὴν 8
Μαΐου ληφθεῖσας ἐπιστολάς θ' ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ
προσεχές
ΣΗΜ. Ἀπὸ τοῦδε αἱ Πληροφορίαι κλπ. δέον νὰ
γράφωνται ἐπὶ χωριστοῦ χάρτου οὐδὲν ἄλλο περιέχον-
τος, ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

66. Συλλαβόγραφος.

Μία φορά μοῦ λέγει ὄχι! . . . ἄλλη πάλι λέγει ναί!
Ἐί μ' ἔμπορεῖς αὐτὸς παῖος εἶναι, νὰ μοῦ πῆς, λῦτ' ἵκανέ;

67. Στοιχειόγραφος.

Δυστυχῆς μένω 'σ τὸν κόσμον, αἰώνιος τεθλιμμένη.
Ἄλλ' ἂν τις με λυπηθῇ.
Κ' ἢ κεφαλὴ μ' ἀφαιρεθῇ,
Εἰς τὸν Ὀλυμπον θὰ τρέξω. Ὁ Θεὸς με περιμένει.

68. Ἀπροσδόκητον.

Ποῖαν ἔγω μητέρα;
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μενεξεδένη Μπουκετάκι.

69. Φύρδην Μίγδην.

ἀψεσμα ρσπεσε ιηαι γρυαμμρα
υσο τσιθωσαι ες τις γελασσονια.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λεωφόρου Ἀθηνᾶς.

70. Ἑλληποσύμφωνον.

εωα — ★ — ω — ιαι — ερω — σοι.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περιηγητοῦ

71. Γρῆφος.

Γαρυφαλλον ὀγιά χωρίς ἔλλον Κέως.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλύτου Αἰνίγματος

72. Γρῆφος.

ως Ν ὀμως (" ") οὐδ' (1800—1900)
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περιηγητοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

(Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 5 καὶ 6).

- 24) Ἀμαλία ("Ἀμα-λεία). 25) Σχερία-σχεδιά. 26)
Ἔτος. 27) Ἡ Χημεία. (X—1) 28) ΓΕΩΜΗΛΟΝ
Λ Δ
29) ΚΛΕΑΡΧΟΣ (Καμβύσης. Α Υ
Λέων, Ἐρατοσθένης, Αὐλός, Ῥέα, ΑΡΙΣΤΙΩΝ
Χιτών, Ὀρφεύς, Στύξ.) ΗΑ ΛΗ
30) Ὅστις δὲν ἐργάζεται δὲν πρέ- Ν Ε
πει καὶ νὰ τρώγῃ. 31) Καλεῖ χελώνης Ο Ν
τοὺς βόας βραδεῖς 32) Οὐδὲν κενὸν Σ Η
ὑπὸ τὸν Ἥλιον.
33) Ἀλώπηξ ("Ἄλλο-πύξ). 34) Σπόγγος—σπάγγος.
35) Εὐρίσκειται ἀναγινωσκομένων τῶν διὰ μεγαλειτέ-
ρων γραμμάτων ἀναφερομένων λέξεων: Εἶμαι γαλῆ
πλὴν γνῶριζε πῶς ἔχω εἶτα μέλι κι' ὁ Σάβας με ἀκο-
λουθεῖ κ' ἐμένα δὲν με μέλλει. Πλὴν δυστυχῶς κα-
τόπι του ἡ λύσσα με καλεῖ καὶ τε . . . καὶ τελευτῶ
κ.τ.λ. Ἡ μεγάλη μέλισσα βσιλίσιςσα κυλεῖται. 36)
Λευκός, λευκῆς, λευκῆς, λεύγης, φεύγης, φάγης, ἄγης,
ἄγος, ἄλλος, ἔλος, μέλος, Μέλας. 37) Δίκη, δικῆς,
δίδης, ἴδης, ἄδης, Ἄρης, Χάρης, Χάρις. 38) Τῇ ἀντα-
λαγῇ διὰ τῶν Ι καὶ Ξ σχηματίζονται αἱ λέξεις: ἄξιος,
αἶξ, προῖξ, ξῖφος, νῦξις 39) Ζήτω ὁ Ἐσπερος. (Ζῆ,
τό, φ, ἐς, πέρ, ὅς). 40) Ἡ ἀπέριττος ὑπόδησις προῦ-
ποθέτει ὁμοίαν περιβολήν.

“Η ΦΥΣΙΣ”
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΔΕΚΚΑΕΝΟΗΜΕΡΟΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ — ΕΠΙΣΤΗΜΗ — ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
ΕΤΟΣ Δ'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'. — ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1899,
Διευθυντής καὶ ἐκδότης **Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ**
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΟΙ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 16.
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 20.
Ἀποστέλλονται τῷ αἰτοῦντι δειγμάτων.
Πᾶσα αἰτήσις: Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν
Τοῦ Περιοδικοῦ Η "ΦΥΣΙΣ",
Ὁδὸς Λυκούργου ἀριθ. 14 εἰς ΑΘΗΝΑΣ